

Úvaha

Co mi škola bere a dává?

Tuto otázku si pokládám každý den cestou do školy. Občas se mi do školy nechce, a tak se sám sebe ptám, má to cenu? Nemám zahrnout o ulici dřív a vrátit se domů? Pak je další otázka, co doma? Lehnout si zpátky do postele, anebo dívat se na televizi?

Když nad tím tak přemýšlím, škola mi vzala určitě jednu hodinu ranního krásného spánku. Vstávání v pěti letech do školky nebylo tak časně a navíc jsem si mohl ještě pohrát. Nyní vstávám do školy o dost dříve a z celého srdce nenávidím větu: „Jirko, vstávej!“ Také vynaložený čas na učení by se mohl využít jinak.

Ale toto je malý, zanedbatelný zlomek toho, co mi škola vzala. Převládá to, co mi dala. Musím děkovat za to, že jsem se nenarodil někde v Africe. Kde vůbec není samozřejmost chodit do školy a to, co my pokládáme za hroznou nespravedlnost, je pro ně radost. Umím číst, psát a spočítat, kolik si můžu dovolit utratit v obchodě.

Jednou z nejhezčích věcí, kterou mi škola dala, jsou moji nejlepší kamarádi. Nekonečné záchvaty smíchu a vymyšlení všeho nemožného. Všechny výlety, kina a divadla, to už nám nikdo nevezme. Ale na druhou stranu škola není zas až tak moc hrozná, vždyť na některé předměty se i těším, jako je chemie, zeměpis, dějepis a nesmí chybět tělocvik.

Abych to shrnul, škola mi dává větší zkušenosti pro můj budoucí život. Rodiče mi pořád říkají „učíš se pro sebe“.

Jiří Novotný

Jiří Novotný